

Baştankara

Sine Ergün

2017 Avrupa
Birlięi Edebiyat Ödülü

2. BASKI

♥ can
çağdaş

SİNE ERGÜN
BAŞTANKARA

Can Çağdaş

Baştankara, Sine Ergün

© 2016, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2016

2. basım: Eylül 2019, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alban

Editör: Faruk Duman

Düzeltili: Aylin Samancı

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2

Topkapı-Zeytinburnu

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-3237-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750732379

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

SİNE ERGÜN
BAŞTANKARA

ÖYKÜ

♥can

Sine Ergün'ün Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Burası Tekin Değil, 2012

Bazen Hayat, 2012

SİNE ERGÜN, 1982'de doğdu. Öykü, şiir, çeviri ve denemeleri çeşitli dergi ve derlemelerde yer aldı. Yurtiçi ve yurtdışı sergilere, sanatçı programlarına katıldı. İlk kitabı *Burası Tekin Değil'i* (2010) *Bazen Hayat* (2012) izledi. *Bazen Hayat* kitabıyla Sait Faik Hikâye Armağanı'nı kazandı.

küçük halama

İçindekiler

Sizin Gibiler	13
Uzun Yol	15
Ot ve Hayal Kırıklığı	19
Evin Biraz Ötesi	21
Başka Biri	25
Tavuk ve Cıvciv	27
Kapanmasın	29
Kusursuz	33
Bundan Kimseye Söz Etmemiz Gerekmez, Değil mi?	37
Mavi Gözlü Baykuş	39
Kemerlerin İstilasası	41
Küçük Tuvalet	43
Baştankara	49
Evden Çıkmayan Adam	55
Bir Yuvanız Olsa	57
Değişiklik	59
Leveye	63
Dost Ziyareti	65
Sarmaşık	69
Uğursuz Adam	71

Toz	75
Kanun Hükmünde Kararname	77
Kamyon Şoförünün Tedirginliği	79

SİZİN GİBİLER

Kente vardığında sabahtı. Pek az şey anımsıyordu. Otobüse binmişti ve uyumuştı.

Otobüsten indi. Gar binasına girdi. Camlarla çevrili yapının ortasında, demir sandalyelerde tek tük insan oturuyordu. Kimse kimseyle konuşmuyordu. Ne ki uğultu vardı. Çıktı. Yürüdü. Adımlarını ancak görebildiği bir sisin içinde uzun süre yürüdü. Binaları zar zor seçebiliyordu. Hepsi uzun, gri-sarı ve balkonsuzdu.

Işığı seçti, Otel, içeri girdi, Bir gece, dedi, adam tek söz etmeden anahtarı verdi, parayı ödedi, odaya çıktı. Gri-sarı duvarlar, yatak, üstünde battaniye, masa, ayna. Kapıyı kilitledi, anahtarı üstünde bıraktı. Uykuya daldı.

Telefon sesine uyandı. Odadan çıkmanızı rica edeceğim, dedi ses. Niçin, diye sordu. Buraya biriyle buluşmaya mı geldiniz, buluşmak bu otelde yasaktır. Biriyle buluşmaya gelip gelmediğini anımsamıyordu. Niçin, dedi yine. Bilmiyorum, dedi ses, siz buraya gelecek birine benzemiyorsunuz. Neye benziyordu, sormadı. Aynaya baktı, önce gözlerini, burnunu seçti. Sonra dudağı, geniş alnı, kaşları, yanakları. Baktıkça yüzü değişiyor, yansımadaki gözleri ona bakmak yerine tedirginlikle odayı tarıyordu. Burnu belirsizleşmeye, yanakları içine çökmeye başladı, gözleri deliklerinin içinde kayboldu. Boşa çaba,

diye geçirdi içinden. Uykuya daldığında sis odaya çökmüştü.

Telefon sesine uyandı yine. Odadan çıkmanız gerek, dedi ses. Hayır, dedi, Bu bir rica değil, odadan çıkın. Çıkamayacaktı, çıkamazdı da bir yandan. Aynaya baktı, sisin ardından yüzünü seçmeye çalıştı, hiçbir şey yoktu. Ne kadar olmuştu, önceden neye benziyordu, anımsamıyordu. Yine de kimse, birine benzemiyor diye onu odadan atamazdı. Uykuya daldı.

Kapı sesine uyandı. Çıkın, dedi ses kapının ardından. Nereden geldiğinizi sormayacağım, paranızı da ödeyeceğim, isterseniz fazlasını, yeter ki çıkın. Hayır, dedi ama sesini duymadı. Çıkamazsanız kilidi kıracağım, öyle ya da böyle, çıkacaksınız. Sizin iyiliğiniz için söylüyorum, sizin gibiler buraya gelmemeli. Bekledi. Ayak sesinin uzaklaştığını duydu. Uykuya daldı.

Konuşmalara uyandı. Size pahalıya patlar, dedi bir ses, güçlü bir kilit bu, Önemli değil, dedi ses, siz kırın yeter. Battaniyenin altında kilidin kırılmasını bekledi. Bir süre sonra odanın içinde ayak seslerini duydu. Pencereden çıkmış olmalı, dedi ses. Öteki, Nasıl, diye sordu. Bilmiyorum, dedi, önemli olan çıkmış olması.

UZUN YOL

“Ve ben hiç değer vermiyorum yalnızlığa.
Kendime deęer vermiyorum yalnız olduęum zaman.”

Peter Handke, *Solak Kadın*

Uzun bir yolculukta ona eşlik etmesi için ne kadın adamı ne de adam kadını seçerdi. Gitmeleri gerektiğinde bir birbirlerine bir etrafa bakmış, başka seçenekleri olmadığı için beraber yola çıkmışlardı.

Kentten çıkana dek bilindik yolları izlediler. Kentin sınırına geldiklerinde etrafının gümüş topraklarla çevrili olduğunu gördüler. Önlerinde ince bir patika vardı. Adam hızlı ama duraksayıp etrafı izleyerek, kadın hızını değiştirmeden, tekdüze bir ilgiyle ilerliyordu.

Yol ne daraldı ne de genişledi. İki yan yana yürüdüğünde birbirlerine değecek denli dardı ilk günden beri, bunu hiç tercih etmediler. Güneş çıktığında toprak öyle bir parlıyordu ki tek bir patika bile zar zor seçiliyordu. Geceleri ise bir yıldızlar bir toprak yanıp sönüyor, birbirlerine karışıyordu. Böylece bilinmez zaman geçti. Neden sonra adam, Herkes gitmiş, dedi, ayak seslerini dinleyerek daha ilerlediler, Çoktan, dedi kadın. Biz niçin arkada kaldık? Ben kiminle gideceğimi seçemedim, dedi

kadın, Ben gittiklerini fark etmedim, kimse söylemedi. Kadın duraksadı, Bugün yürüdüğümüz yetmez mi, dedi, Hayır, belki onlara yetişiriz.

Önce patika, sonra bütün toprak hiç görülmemiş bir kırmızıya döndü. Tek bir ize rastlamadan yürümeye devam ettiler. Sayılmaz günün sonunda, Suskunluğun sınırimi bozuyor, dedi adam, Sen de suskunsun, dedi kadın, konuşsan dinlerim. Yine günlerce yürüdüler.

Su kenarına vardıklarında susamamışlardı, içtiler. Yola çıktıklarından beri ilk kez oturdular. Kırmızı toprağa ilk kez dokundular. Çocukken bir kuş öldürdüm, dedi adam, ben öldürmedim, arkadaşım öldürdü, arkadaşım da değildi, o gün beraberdik işte. Yiyelim, dedi, tüylerini yolduk, yine de ısırınca ağzıma geliyordu tüyleri. Niçin uydum ki ona. Kalktı, suya uzandı, içti, öfkeyle döndü, Bizi niçin almadılar? Ben, dedi kadın, kiminle gideceğimi seçemedim, Kendini üstün görüyorsun, nedeni bu, dedi adam, yalnızlığının nedeni bu, yürürken hep izliyorum seni, bastığın topraktan bile üstün görüyorsun kendini. Suskunluğun sınırimi bozuyor. Tek başıma olsam daha iyi, bilirim tek başıma olduğumu, böyle. Uykum var, dedi kadın, sanırım düş göreceğim.

Kadın düşünde suyun derinliklerinde ilerliyordu. Nereye gideceğine dair iz yoktu. Biliyordu.

Adam düşünde bir yamacın ucundaydı. Uçabileceğini biliyordu. Bir tek.

Uyandıklarında kadın konuşkan adam suskundu. Bütün sevdiğim kitapları başkasına verdim, dedi kadın, Sevdiğim hiçbir şeyi başkasına vermedim, dedi adam.

Kadın, Buradan sonra patika yok olacak, dedi, nereye gideceğimizi seçmek zorunda kalacağız. Sen başka yöne ben başka yöne gitmek isteyecek. Nereye gittiğimizin önemi olmayacak, önemli olan ayrılmamız. Patika kaybolacak, dedi adam, ben başka yöne sen başka yöne

Çocukken bir kuş öldürdüm, dedi adam, ben öldürmedim, arkadaşım öldürdü, arkadaşım da değildi, o gün beraberdik işte. Yiyelim, dedi, tüylerini yolduk, yine de ısırınca ağzıma geliyordu tüyleri. Niçin uydum ki ona. Kalktı, suya uzandı, içti, öfkeyle döndü. Bizi niçin almadılar? Ben, dedi kadın, kiminle gideceğimi seçemedim...

Sine Ergün, okurumuzun yakından takip ettiği öykücülerimizden biri. Kısa ve etkili öyküleri, hayata, yaşadığı kente ve çevreye farklı bakışıyla hemen öne çıkıyor. *Baştankara*'da yeni öykü alanlarına giriyor; gerçekliğin kırıldığı, ruhsal durumların daha derinine inilerek incelendiği, bilinçaltının anlık çakımlarına kulak verilen kısa öyküler bunlar. Dikkatle okunması gereken, konuşulacak bir öykü kitabı *Baştankara*.

